

nr 56 L 56
(1-3)

EESTI NOORTE MEESTE KRISTLIK ÜHING ROOTSIS

Estniska KFUM i Sverige + Estonian YMCA
Birger Jarls gatan 35, Stockholm.

Loenguteseeria Nr.3 /Usuliseks tööks/
Loeng Nr. 5. /ENMKÜ üldklubidele/

MEIE PEAME TEGEMA KÕIK? ET MEIE RAHVALE EI LISANDUKS UUSI KAOTUSI!

Mõtteid ühenduses korjandusega Saksamaal viibivate
Eesti laste abistamiseks

ENMKÜ peasekretär mag. R.Kiviranna.

Meie rahvas elab praegu läbi oma ajaloo üht raskeimat ja otsustavamat
ajajärku. Kaalul ei ole midagi vähemat kui suur põhiline küsimus, mis on
kogu meie rahva ja iga üksiku eestlase eluküsimuseks, nimelt: kas hukkuv
me rahvas ajaloo rasketes tormides, mis viimaste aegadeel nii valusalt ja
laustavalt üle me maa ja rahva on käinud? Või tuleb veel kord aeg, mil
Eesti kodu on vaba ja mil kannatusrõhketest sündmustest pääsenud eestla-
sed võivad asuda Eesti üleshitamisele?

Me teame, et Eesti saatuse suhtes ei ole veel langetatud viimset
lõplikku otsust. Meie oleme veendunud, et üksikute inimeste ja rahvaste
üle viimse otsuse langetajaks ei ole mitte ainult inimesed ja poliitili-
sed jõud, vaid See, kes nendest on tugevam - Jumal, kui rahvaste saatuse
ja ajaloo Juhtija.

Meie kristlikuks ja rahvuslikuks kohustuseks on uskuda oma rahva
eluõigusse ja tema tulevikku. See usk ei tarvitse meil kellegi ees var-
jata ega habeneda. Eestlasi ei ole võimalik olnud kunagi mitte paenutada.
Meid on võimalik vaid kas murda või purustada või anda meile eluõigus
teiste vabadustarmastavate kultuuriliste, demokraatlikkude rahvaste peres.

Usk Jumalasse ja sellest usust väljakasvanud usk oma rahva eluõigusse
ja tulevikku asetab meile teatud kindlaid kohustusi. Meie oleme Jumala
kõrvalt sündinud teatud rahva liikmetena. Me kõlblaks kohustuseks on jätta
da oma rahva saatust, ta valu ja õnne. Oma isiklikkude eluküsimuste, rõõ-
made ja murede kõrval on Eesti meie ühine õnn, me ühine valu.

Tõsisel raskel ajaloolisel tunnil, mille keskel meie praegu viibime,
on meie kõlblaks kohustuseks teha kõik, et väikese Eesti nimi võiks püsida
selle puhtuses ja aus. See on meie, üks meie rahvuslikke kohustusi.

Sellele peab aga lisanduma teine, ja nimelt: praktiline armastuse käsk oma kaasmaalaste suhtes. Ta seisab kõige pealt selles, et me välistele vaikestele vastoludele vaatamata näeme ja hindame üksteises seda, mis meid ühendab. Praktilise rahvusliku ligemisearmastuse käsk on aga alutusiikum ja sügavam. Ta seisab praegusel tuncil ja olukorra vajadusi arvestades, eelkõige selles, et me sirutame oma abistava käe nendele, kes meile abi vajavad. Meil ei ole teadmata, et praegu viibivad Inglise ja Ameerika tsoonides eestlased, kes mitmekordsete põgenemiste kaudu on kaotanud kõik, selle vahesegi, mis nad kodumaalet lahkudes võisid kaasa võtta. Ameerika ja Inglise võimud on tunnustusväärse energiaga ja sõbralikkusega püüdnud lahendada nende eluvajadusi. Kuid meile ei tohi unustada, nad elavad ühel maal, millest laastav sõda kõiki oma kohutavustega üle on käinud. Praegu otsivad laane-demokraatide juhid teid ja võimalusi, et naljast ohustatud Euroopale muretseda abi. Meile ei tohi unustada, nende abivajajate keskel on ka eestlased, me omaksed, tuttavad, me rahvuskaaslasted. Rasked ajasündmused on nõudnud vaikusest eesti rahvalt raskeid ohvreid. Me peame tegema kõik, et eesti rahvas, kes on isegi kannud nii suuri kaotusi, ei kannaks enam lisakaotusi. Me peame tegema kõik, et organiseerida siitpoolset abi. Abi peab olema kiire ja tõhus. Meile ei tohi ütelda, et ma juba selle või selle summaga või esemega varem toetanud mõnda abistamise aktsiooni. Meile peab seema selgeks, nii kaua kui on vaja, nii kaua peame meie leidma teid ja võimalusi abistamiseks! Meie annetused peab olema=ohvriand! Selle sõna tõelises mõttes. Ohvri mõte seisneb selles, et meie anname mitte oma üliküllusest, mida meil keegi ei ole, vaid me annetame seda, mida me ka ise vajaksime. Tõeline rahvaslask; tõeline isamaa armastus on alati omale väljenduse leidnud ohvris. Meenutagem hetkeks kui palju sõlmonud sugupõlved on ohverdanud selleks, et Eesti võis elada ja püsida. Kui nendel päevadel korjajad korjenduslehtedega Teie poole pööravad, annatuste saamiseks Saksamaal viibivate Eesti laste, me rahva tuleviku, abistamiseks, siis ärge jaagu keelegi siida külmeke ja ükskõikseks, sest siis on tulnud tund tegude ja ohvritega kinnitada oma usku ja armastust oma rahva ja selle tuleviku suhtes.

Stockholm,
11. IV-1946